

seşte mult ca şi Bucureştiul să-i ridice o statuie scriitorului francez Paul Morand pentru volumul său *Bucarest*.

Dar iată, supremă tristeţă, şi o altă faţă a lucrurilor. Victor Place, fără a avea în istoria civilizaţiei umane notorietatea celor două figuri amintite până acum, a jucat, în calitatea sa de Consul general al Franţei la Iaşi şi în Principate, un rol de primul plan în momentul Unirii dela 1859. După Unire, Place a ocupat diferite posturi în diplomaţia franceză: dar ultima sa dorinţă, cînd a murit în depărtări, a fost să fie înmormîntat în Iaşul care-i fusese atît de drag. Voinţa i-a fost respectată dar, vai, mormîntul său este astăzi cu totul uitat în mijlocul cimitirului catolic dezafectat dela Copou. Acum cîţi-va ani, D-I Gh. Brătianu a făcut un pelerinaj solemn prin partea locului; de atunci nimic! O persoană pe care o cunoaştem foarte, foarte deaproape s'a dus acum citva timp să facă o vizită pioasă lui Victor Place, dar a căutat în zadar monumentul funebru în aleele bordate de morminte pe jumătate năruite. În cele din urmă, cei doi dulăi de pură rasă ţărănească ai paznicului, tot hămăind în spatele nepoftitului au pus capăt unor cercetări prea laborioase.

De curînd, Consiliul Municipiului a dat numele de Victor Place unei artere destul de principale din Iaşi. Este şi asta ceva! Dar Place, sîntem siguri, ar fi vrut altceva. Paragina în care se află mormîntul său, pe care l-a dorit în Iaşi, este simbolul paraginei inimilor noastre. D. B.

Intre exilaţi.

Lucru curios, Puşkin reabilitează Dobrogea. Simpatia care se naşte la poetul rus faţă de poetul latin de pe urma analogiei împrejurărilor viţrege, îl conduce pe Puşkin la Tomis la 1822. Acolo caută să vadă priveleştele de iarnă zugrăvite în Elegia 10-a şi, spre marea lui uimire, exprimată în oda „*Lui Ovidiu*“, constată că, contrar celor spuse de ilustrul Roman, soarele este arzător, cerul albastru, şi că lacuri linişţite invită la poezie, pe cînd ţaranii voioşi, deschişi şi nici decum sălbatici apar foarte de timpuriu cu plugul în bătătură.

De, altfel dacă Ovidiu s'ar întîlni cu Puşkin în regatul umbrelor, nu credeţi că l-ar putea mostra la rîndu-i pentru asprimea cu care vorbeşte de locurile unde a fost surghiunit? I'ar putea spune, de pildă: se prea poate că Petersburgul pe la 1825 să fi fost cu mult mai animat decît Chişinăul; dar cel puţin în acest din urmă oraş nu te găseai singur cum am fost eu la Tomis: aristocraţia moldovenească te-a primit bine, ai fost la baluri, ai stat în relaţii cu femeii atrăgătoare prin graţie şi cultură (Elena Sturdza, Roxandra Edding, Elena Solovkin, Maria Lişin); şi, mai departe, valea Bicului nu este mai uricioasă decum sînt malurile mocirloase ale atîtor ape din stepile patriei tale Rusia. Dacă Ovidiu ar fi să ţie un asemenea limbaj mai, mai că nu le-ar rămîne oraşelor Chişinău şi Constanţa decît... să facă un schimb de statui. D. B.

Proprietarii nemuririi.

Ideea pe care o avem în genere despre veşnicirea numelui, prin pomnire de la generaţie la generaţie, este uneori foarte curioasă. În vremea